

Обрътъ е този път съ камъни и ями
— заблуди, илюзии, миражни измами.
А азъ не съмъ ни фарисей, ни йезуитъ,
нито играчъ на мелодрами —
не казвамъ „обичамъ“, когато не обичамъ,
и „не обичамъ“ — когато обичамъ.

Затуй вървя сега срѣдъ бѣлъ день като лунатичка,
и хората се обръщатъ подире ми, като подиръ мечка . . .

Вървя и пѣя, а тѣ очудени ме слушатъ.

— Ехъ ти, моя луда глава непокорна,
ще клюмнешъ нѣкой день и ти, повехнала и морна,
като слънчогледъ въвъ суша! . .